

Глава четвърта

Докато изчаквахме да бъде извършена нужната подготовка, доктор Менинкс се примъкна до моя пулт и се приведе да прошепне в ухото ми.

Гласът му беше като шумолене на разбъркани от призрачна ръка листа:

– Не мога да ти внуша колко голяма грешка правите, като пускате това нещо на борда. Трябва да се противопоставиш на Кемпиън!

– Противопоставяй му се ти.

– Той няма да ме изслуша. Знае какъв съм – дезавуатор. От мен се очаква да не одобрявам работа. Но ти си друго нещо. Ако поведиш възражения, той поне ще се замисли.

– А ако нямам възражения?

– Непременно трябва да имаш! – изшумоля съскащо аватарът. – Допуснете това нещо на борда и нищо хубаво няма да последва!

– Той не е „нещо“. Пратеник на Машинните хора е, изгубен и много далеч от дома.

– Като нищо може да се окаже номер на Атешга – просто някакво роботизирано оръжие, което се опитва да прекара на борда на кораба, така че да може да го завземе и да си го върне.

– Хайде да решиш какво да бъде, докторе – обявяваш се против Хесперъс на база на религиозните си принципи или понеже смяташ, че в действителност изобщо не е машинен човек?

– Против него съм по толкова причини, колкото може да се сети човек!

– Машинните хора са по-цивилизовани от повечето човешки общества. Хесперъс ще бъде просто още един гост.

– Играчка с пружина, която ходи и говори – арлекинското лице на аватара се изкриви в изражение на потресено отвращение. – Призрак с часовников механизъм!

– Няма нужда да общуваш с него, ако не желаш. А ако наистина те притеснява, винаги можеш да влезеш в суспендиране, докато пътуването приключи.

– Значи така, автоматично приемаме, че аз съм онзи, който трябва да влезе в суспендиране, а не роботът? Хубаво е най-сетне да науча къде на йерархичната стълбица стоя аз! Превъзхожда ме кутия, пълна с лишени от разум алгоритми!

– Доктор Менинкс – казах колкото се може по-настойчиво. – Хесперъс ще се качи на борда. Това е окончателното решение. Като дяловеци от линията Джентиан ние просто не бихме могли да му откажем съдействие.

– Е, то няма да се среща с мен. Няма да му казвате нищо за произхода ми, нито за физическото ми битие, нищо за вярванията ми.

– Тогава ти предлагам да си по-нисък от тревата – отвърнах. – Ако Хесперъс хване някой от аватарите ти да се мотае наоколо, то е много вероятно да се запита кой го задвижва, нали?

– Ще му кажете само, че съм учен. Няма нужда да знае нищо повече. И не искам да стъпва в близост до цистерната ми!

– Че защо би имал и най-малък интерес към цистерната ти?

– Понеже – отвърна аватарът, – когато научи кой съм (а съм сигурен, че това ще се случи), ще направи всичко възможно да ме убие.

ПЪХНАХ РЪКА В ОТВОРЕНИЯ слот на създателя и затворих пръсти около приклада на енергийния пистолет. Новосътвореното оръжие тежеше така, сякаш е натъпкано със сложни машинарии с ненормална плътност. Да го държа ми позволяваха леватори, но въпреки това беше с масата на малка скала. Адептите, които използваха подобни оръжия, по принцип обличаха и силова броня, с която да преодолеят остатъчната инерция, но не исках да посрещам госта си изглеждаща досущ като друг вид робот.

Продължавах да си повтарям да не съм толкова нервна, но веднага щом успях да прогоня един страх, мястото му заемаше друг. Никой машинен човек не бе наранявал човешко същество, тъй че оръжието можеше да бъде сметнато едновременно за прекомерна мярка и за обида. Но пък се канех да освободя затворник, който не само притежаваше свръхчовешка скорост и сила, но и след прекарано под грижите на Атешга време можеше да се окаже с наполовина изгърмяло съзнание.

Просто се надявах, че ако се стигне до стрелба, оръжието ще бъде в състояние да остави нещо повече от вдлъбнатина в златната броня.

– Убедени ли сме в това, което правим? – попита Кем-пиън.

– Не – отвърнах. – Изобщо не сме. Но все пак смятам, че

Алисън така е редно!

Рейнолдс

Положих длан на пусковия механизъм, след което бързо отстъпих назад от изправената кутия на клетката на работа.

Задържащото поле разхлаби постепенно хватката си върху него, така че Хесперъс се спусна на земята като на забавен кадър. Стъпалата му се докоснаха до палубата и ръцете му се отпуснаха покрай хълбоците му. Остана изправен, но в течение на няколко секунди липсваха видими признаци, че в действителност е жив, а не просто балансиращ в това положение. После златното му лице, до момента извърнато встрани, се надигна, за да ме погледне в очите.

Хесперъс беше възхитителна машина.

Приличаше на човек в костюм от плътно прилепнала броня, макар че беше всъщност твърде строен, за да се побере някой под кожата му. Черепът му бе изграден от елегантни плоскости и бякави криви. Машинният човек беше едновременно студено роботизиран и сърцераздирателно човечен, досущ преувеличена и стилизирана рисунка на поразително красив мъж от древните легенди, скулптиран в злато и хром. Очите му представляваха гъсто осеяни с фасетки механизми, които се меняха от опалено до тюркоазено в зависимост от точния ъгъл на погледа му. Имаше широка брадичка с трапчинка. Скулите му бяха успоредни фланци от хром, щръкнали през кожата, сякаш играеха ролята на охлаждателни елементи. Имаше нос, който, изглежда, не изпълняваше друга функция, освен да допълва пропорциите на лицето му. Устата му беше пухкава, златните устни – разделени от тесен процеп, зад който се криеха сложните хромирани механизми на системите му за генериране на реч. Черепът беше от злато, като изключим двата панела от закалено стъкло, точно над източените миди на ушите му. Панелите бяха покрити със сложна паяжина от хром. Зад стъклата се вихреха танцуващи пастелни светлинки.

Останалата част от Хесперъс не бе по-малко красива; практически нямаше участък от него, който да не е естетически балансиран спрямо цялото. Имаше изваяна гръдна плоча, стегнат хромиран стомах, тънки бедра и дълги, мускулести крайници. Единствената му странност и нещо, което не изглеждаше напълно пропорционално, беше лявата му ръка – под лакътя беше по-дебела от дясната, а и лявата му длан бе по-масивна, сякаш носи метална ръкавица, надяната върху собствената му броня.

Това беше и единствената набиваща се в очите част от него, всичко останало бе хармонично. Машинните хора се показваха

като мъже и жени, понякога като деца и от време на време като асексуални, лъскави метални същества. Лицето и телосложението на Хесперъс не оставяха място за съмнение, че се представя за мъж. Имаше дори намек за гениталии, оформени в изискан златен релеф. Но във вида му нямаше нищо зловещо или заплашително. Той беше изключителен – предмет, на който да се възхищават и прекланят.

Беше също така и жив. Освен това – силен и бърз, и потенциално най-смъртоносна и умна твар, стъпвала някога на „Дребен флирт“.

– Коя си ти? – попита той, устните му се движеха, макар лицето му до този момент да бе изглеждало като скована златна маска. Гласът му бе изумителен, звучеше като плавна имитация на птича песен, оркестрирана в звуци на човешка реч. Беше най-прелестно нещо, което някога съм чувала.

– Аз съм Пърслейн, дяловок от линията Джентиан, част от Гражданството – посочих спътника си. – Това е Кемпиън, мой другар дяловок от същата линия. Сега си на борда на неговия кораб. Бил си държан в плен от същество, което се нарича Атешга. Токущо се договорих за освобождаването ти.

– Боите ли се от мен, дяловеци?

– Вероятно – казах.

– Няма причина за това. На твоето място бих оставил оръжието. Интелектът ми е разпределен из тялото, така че ще ти е необходим повече от един изстрел, за да ме убиеш. Можеш да ме нараниш, разбира се, но не и преди пренасочените енергии да са нанесли значителни щети на превозното ти средство... – Хесперъс се огледа полека, вратът му се въртеше със странната гладкост на оръдейна кула. Преминавайки без усилие на Транс, той попита: – Ще помогне ли за привикването ви, ако говоря на езика на Гражданството? Не смятам, че ще ми причини непреодолими затруднения!

Ние, джентианците, обичаме да си мислим, че никой във Вселената не разбира Транс по-добре от самите нас. Но с едно изречение Хесперъс беше разбил цялата ми увереност.

– Добър е – прошепна Кемпиън. – Много е добър!

– Много добре говориш Транс – похвалих го.

– За машина.

– За всеки един, комуто не е майчин. Моля – не съм имала предвид да те обидя!

Хесперъс ме огледа с блесналите си опалови очи. Наклони микроскопично глава и те просияха в тюркоазено.

– Не съм се обидил, дяловок. Дали ще си така любезна да ми обясниш какво се е случило? Спомена някой на име

Атешга и името пробужда спомен в паметта ми, но все още не съм в състояние да разбере как съм се озовал тук.

Алистър

– Значи не помниш как са те заловили?

– Спомням си подробности, но не и цялото събитие.

Струва ми се, че пътувах... – той допря длан до гърдите си, разпери пръсти. – За нещастие нещо се случи с кораба ми – техническа повреда.

– Предполагам мога да се досетя какво става по-нататък. Поровил си в съкровищницата на борда и си научил за съществуването на продавач на кораби, намиращ се в тази система. Атешга те е примамил и после е решил, че може да изкара по-голяма печалба, ако открадне кораба ти, вместо да вземе парите ти.

– Това ли се случи с теб?

– Атешга не осъзнаваше, че е хванал в мрежата си двойка джен-тианци. Обяснихме му, че ако не ни пусне, може да очаква отмъщение от останалите от линията.

– Забележителна заплаха – съгласи се Хесперъс. – Как успяхте да го убедите да пусне и мен?

– Веднъж освободил ни, нямаше избор – щеше да нагази още по-дълбоко в блатото, ако станеше известно, че държи в плен машинен човек.

– В такъв случай ти дължа благодарността си! И все пак съжалявам, че си счела за нужно да донесеш оръжие.

– Притеснявах се, че може да си дезориентиран.

– Тогава загрижеността ти е разбираема. Паметта ми е увредена. Може ли да запитам коя е днешната дата?

– Стандартно време по Рака¹ – шест милиона трийсет и три хиляди четиристотин осемдесет и пета година. Намираш се в ръкава Щит-Кръст, в системата Нелюмбий.

– Бил съм пленник на Атешга значителен брой години. Последната ясна дата, която си спомням, в човешката система, започва с петица.

Погледнах към клетката. Роботът все още стоеше в нея, макар да бе свободен да излезе.

– Атешга ли си е играл с паметта ти?

¹ Стандартно време „по Рака“ – има се предвид мъглявината Рак (NGC 1952, Taurus A), възникнала след взрив на супернова, наблюдаван от китайски астрономи през 1054 г. земно време.

– Грешките, които откривам, са симптоматични за грубо електромагнитно въздействие. Сигурно се е опитвал да ми причини амнезия, така че да може да ме пусне без страх от последиците... – Хесперъс сведе поглед към ръката си, онази, която беше по-голяма от другата, а след това отново се обърна към мен. – Съжалявам, дяловеци! Сигурно е доста неприятно да ме гледате в това състояние. Мога ли да попитам какво възнамерявате да правите с мен сега, когато съм под грижите ви?

– Следващата ни спирка – след като напуснем Атешга – ще бъде системата ни за сбирки. Ако празненството на линията прилича на последните няколко, със сигурност сред гостите ще има и Машинни хора. Ако желаеш, ще те пратим при тях. В противен случай чувствай се поканен да останеш на борда на корабите ни колкото желаеш – поспрях, имайки едно наум за деликатната материя, в която се канех да нагазя. – Разбира се, ако се съ согласиш да посетиш сбирката, това няма да навреди на репутацията ми пред линията.

– Несъмнено ще можем да се договорим по въпроса. Напуснали ли сме вече системата на Атешга?

– Все още има да довършим нещо, преди да си тръгнем – подадох ръка на Хесперъс, подканвайки го да пристъпи напред. – Няма нужда да стоиш в това нещо, ако не желаеш.

Той изобрази усмивка. Изглеждаше донякъде сковано театрална, понеже маската му бе прекалено идеално симетрична, за да показва човешки емоции с пълна автентичност. Но все пак беше усмивка.

– Благодаря, дяловец!

– Наричай ме Пърслейн.

– Много добре, Пърслейн... – Хесперъс направи една колеблива крачка извън клетката, сякаш очакваше съдържачото поле да го сграбчи отново. Протегна ръце и завъртя лявата и дясната, все едно им се възхищаваше. Напомни ми две неща едновременно: ловната котка, която някога бях притежавала в „Придворие“ и копието на „Давид“ на Микеланджело, което се намираще в една от големите зали на някогашното имение.

– Хубаво е да се движиш отново, Пърслейн. Не мога да облека в думи колко неприятно беше да съм пленник на Атешга. Ако бях склонен към отмъщение... – той замлъкна.

– А не си ли, Хесперъс? – попита Кемпиън.

– Не – отвърна роботът. – Отмъщението е за биологичните същества. На нас тези неща не са ни присъщи.

КОГАТО ГО ПРЕДСТАВИХМЕ НА Хесперъс, доктор Менинкс не каза нищо, но на хартиеното му изражение бе изписано пре-
Алистър Рейнолдс сметливо подозрение.

– Ние с Атешга все още обсъждаме останалите кораби – казах. – Нали така, Атешга?

– Но вече сте видели всичките ми кораби – отвърна имагото.

Хесперъс пристъпи в полезрението на имагото и заяви:

– Знам какво си направил с паметта ми, Атешга! Много разумно си изтрил онова, което си сторил.

– Можех да те убия – отвърна домакинът ни.

– Това ще бъде взето предвид, когато се върна при народа си и им обясня къде съм бил. Междувременно в твой интерес е да не влошаваш допълнително положението си и предлагам да направиш всичко по силите си да се съобразиш с изискванията на дяловеците. Ако тя желае да види повече кораби, покажи ѝ ги!

Атешга не отговори. Корабът му изхвърча от атмосферата, прорязвайки колона от вакуум по пътя си.

– Къде отиде? – попита Кемпиън.

– В орбита – отвърнах.

– В орбита няма кораби – възрази доктор Менинкс. – Щяхме да ги видим дори ако са скрити под камуфлажни екрани. Нищо не е *съвсем* невидимо!

– О, ние ги видяхме – възразих. – Просто не ги *забелязахме*.

Кемпиън се намести в креслото си и придърпа реещия се пулт надолу, за да му е подръка. Набра нужните команди и изведе „Дребен флирт“ нагоре и навън от облаците. По времето, когато напусна атмосферата, „Сребърни крила“ вече препускаше да ни пресрещне. Намирахме се над екваториалната равнина на газовия гигант и гледахме към озареното му от слънцето лице.

– Не разбирам! – оплака се доктор Менинкс.

– И аз – каза Кемпиън, втренчен в планетата. – Виждам само...

– Пръстеновата система – завърших вместо него. – Покажи ги, Атешга! Кемпиън и докторът не са в най-добрата си форма днес.

– Да ни покаже какво? – попита приятелят ми.

В този момент из пръстените започна да се разнася вълна от промени. Там долу се случваше нещо величествено. Променяха се самата текстура и яркост, явлението започна като идеално права линия и постепенно се разпростря, придвижвайки се със странната равномерност на часовникова стрелка. Откъдето преминеше линията, пръстените оставаха по-тъмни и някак по-зловещи като излъчване. Там, където преди се бяха връзвали в лицето на планета-

та като намотки сребърно-бяла панделка, сега приличаха на ивици дим.

– Ето къде ги е крил – казах. – Повечето им съставни части все пак са късове воден лед, но корабите са много по-големи. Атешга е настроил импасорите им така, че мехурите да имат същата отражателна способност като останалите частици. Сега ги изключва, така че към нас се отразява по-малко светлина.

Бях забелязала по-едри скали; всички ги видяхме. Но отвъд определен мащаб голямото си е просто голямо, независимо дали е реещото се величие на изумрудена катедрала от Лютеций, лунокораб от Втората империя или изумителните кости от машината на Предшествениците близо до Стрелец А.

В пръстените на гиганта имаше място за много кораби.

– Колко са? – попитах, кръстосала пръсти зад гърба си.

– Шест хиляди плус-минус – отвърна Атешга. – Събирам ги от много дълго време.

– Избери си някой – казах на Кемпиън. – Ако тук не можеш да намериш кораб, какъвто търсиш, по-добре направо се предай. Обзалагам се, че има поне по един от всеки вид!

– Вече не съм сигурен – отвърна Кемпиън със смутена усмивка.

– Не си сигурен за какво?

– Че всъщност искам да се отърва от „Дребен флирт“. Какво като ме е принудил да закъснея за някоя и друга уречена среща? Нали в крайна сметка ме закарва до местоназначението, и то цял.

– Доводът ти е превъзходен, почитаеми дяловек! – обади се Атешга. – Защо да изхвърляш нещо, което ти е служило така вярно? Разбира се, след като обявиш изискванията си, все пак ще отнеме известно време да завърши преустройството. Компонентите трябва да бъдат подбрани и интегрирани в кораба ти... Според мен ни очакват месеци, ако не и години работа. Желаяш ли да влезеш в суспендиране, докато приключим с работата?

– Добър опит – казах. – Но имам дразнещото усещане, че ако се приспим, никога няма да се събудим!

– Просто ще трябва да се редуваме – предложи Кемпиън.

– Може и да не се наложи – отвърна Хесперъс с прелестния си музикален глас. – Аз нямам нужда от суспендиране в смисъла, в който го разбирате вие. Готов съм да надзиравам ремонтните дейности, докато вие двамата спите. Смятам, че ще мога да накарам Атешга да съдържи обещанието си.

С Кемпиън се спогледахме. Предполагам, че и двамата си мислехме едно и също. Нямахме доказателства, че Хес-

перъс е автентичен пратеник на Машинните хора. Предвид извършеното от Атешга предателство, роботът като нищо можеше да се окаже шпионин – схема, приложена като крайна мярка, за да си върне домакинът ни контрола над нас.

– Можете да ми се доверите – каза златният механизъм, сякаш четеше мислите ни. – Сега и завинаги!

– Не можем да сме убедени какви са намеренията на това същество! – възмути се доктор Менинкс.

Ядосано се извърнах към хартиения арлекин:

– Да не би в този случай да се пишеш доброволец да стоиш буден?

– Не това имах предв...

– Не те обвинявам, задето храниш подозрения – обади се Хесперъс. – Аз също имам свои съмнения. Наистина ли възнамерявате да ме върнете при моя народ или просто ме лъжете, за да ви се подчинявам? Дали не сте съучастници в моето пленяване?

– Нищо подобно – уверих го.

Той вдигна успокоително ръка:

– Въпросът е, че тези съмнения не могат да бъдат отметнати незабавно. Ще отнеме време. За момента нека докажа, че съм достоен за доверие, като ви пазя, докато Атешга изпълни задълженията си.

– Ще можеш ли едновременно да се погрижиш за моя кораб и да се убедиш, че Атешга няма да прескочи някой важен детайл? – попита Кемпиън.

Очите на робота светнаха в тюркоазено, когато се обърна към имагото:

– Пропускането на важни неща не е опция, уверявам те!